

Да имъ стане тя мило дѣтенце . . .
Тя седнала да преде срѣдъ двора,
Орлякъ патки летѣли въ простора,
Видѣли я тѣ отъ висъ небесенъ
И запѣли дружна пѣсень :

Глейте диви патици,
Гривошийка мъничка,
На момиче станала,
На поясъ ѝ хурчица,
Въ ржчица и вретенце! . . .
Да ѝ пустнемъ по перце,
Да ѝ никне по крилце,
Да си дойде при назѣ!

Чу момата отъ срѣдъ равни двори,
На пѣсенъта съ пѣсень отговори :

Хей ви диви патици,
Мои малки сестрици,
Съ васъ не искамъ да бѣда —
Катъ си счупихъ крачето,
Не ви смилихъ сърдцето,
Самичка ме пуснахте,
И високо литнахте.

Въ небесата съсъ писъци жалки
Изплакаха нейнитѣ другарки,
По перце ѝ всичкитѣ пуснаха,
И далеко съ плачове литнаха . . .
И остана пакъ сама—самичка
Тая мома — довчерашна птичка . . .
Разтѣжи се кривото патенце,
Замѣчи се малкото сърдценце,
Като диви патици на ята,
Му дойдоха спомени въ душата,
За небето синьо и високо,
За полето зелено, широко,
За рѣкички, за извори чисти,
За езера съ брѣгове трѣвисти! . . .
Тя заплака катъ малко дѣтенце,
И захвърли хурка и вретенце,
И пакъ стана на криво патенце,
И си литна въ ширни небосклони,
Своитѣ сестри патици да гони.
